

У
Н
И
В
Е
С
Т
С
К
И
Б
И
В
Л
И
О
Т
Е
К
А

„Стармала“ излази 10. 20 и последњег дана у сваком месецу. Годишња цена 4 ф., годишња 2 ф., на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, и друге крајеве на целу годину 50 гр., на по год. 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

ИЗДАЊЕ ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА.
У Новоме Саду 10. Септембра 1880.

ГОДИНА ТРЕЋА

Писма и све што се тиче уредништва, нека се пише на адресу Др. Илџе Огњановића у Новом Саду. Преплату пак и огласе, ваља слати на штампару А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Телеграфски де пешке.

Из Цариграда. Овде се признаје, да Европу ваља задовољити, ма на коју руку (ма и на леву). Зато је Султан променуо министарство. Отпуштен је Кадри-паша. А за министре узети су они, који нису Кадри.

Из Осека. Само нас то мало голица, што су већ и кукурузари показали, да имају више свети од нас.

Из Будапеште. Данас се срушило немачко позориште. — Могло је бити велике несреће. Господа Szabadsag, Egyenlőség, и Testvérség могли су том приликом на месту мртви остати, — спасле их је само то, што су већ одавно од нас побегли.

У Кикинду. Није то чудо, што је канцеларском погрешком српском друштву одобрено мађарско име. Већ је чудо, што се нико не сећа, да се такве погрешке могу исправити.

Панти Поповићу. Није истина, да су сви једнаки. Јер Анђелић зна говорити (кад му треба), — а други само знају ћутати (кад нам не треба).

Из Загреба. Владина странка извојевала је себи то право, да може толико пута искати по-

ново гласање, догод опозиција не побегне у Кину да види је-ли и тамо такИ обИчај.

Из Текелијанума. Питомцима Текелијиним наложено је, да одсада, кад год њиховим шором прође дописник Пестер-Журнала, морају на гла с плакати, — јер тај господин не трпи, да Срби певају.

Тако се то мења.

То већ знадеш, Еуропо,
(Јер се већем свугде чата).
Да је Бисмарк мало оп'о,
(За десет фуната).

Док је Бисмарк био тежи
(Кад је било памти свако)
То питање, то источно
Чинило му с' да је лако.

Од како је Бисмарк лакши.
Све га нека брига жеже:
То питање, то источно,
Види му се много теже.

Онда га је мог'о стрести,
Дипломатски дар покасти. —
А сад богме, а сад богме,
Сад му може на нос пасти.

Шетња по Новом Саду.

Ll.

Јесен већ почиње и тице селице нас остављају и траже топлије крајеве. Роде и ласте одлећу већ преко мора, али за то имамо накнаду у томе, што нам друге тице долазе у госте, а то је „Орао“, „Соко“, „Царић“ и т. д., и надамо се, да ће они направити себи гвезда у свакој српској кући. Календарима од ове године, што се приближује (као и вршачко заступство) своме крају, већ су корице издеране и масне, листови на ћошковима савијени, изгужвани и од мува напљувани, празни листови између календарских месеца исписани су разним белешкама, као: дадо слуги Јошки по фунте сланине и олбу вина, купио два фата дрва по 12 фор.; Глиши бирташу дадо у зајам једно половаче и палије; данас први пут падо снег; Лизи вешерки дадо а конто — 27 новч.; купио пар чизама у Темерину на вашару за 6 фор.; моја Перса отишла у име божије у Бузјаш у илићу; шпанолска краљица родила кћер, папа осветио пелене и т. д., садржај је календарски већ напамет научен, слике већ тако познате, као да смо их и у сто других књига и листова видели, а то нам се све с тога чини, што су нам календари целе године пред очима и како сваки час излазе ови или они термини (кирија, вексла, рочишта), то смо их преко године сваки час морали и да преврћемо. За то је крајње време, да добијемо већ једанпут нове календаре, са новим корицама и чистим празним и пуним листовима, са новим садржајем и новим сликама.

Дај боже, да до године на оне празне листове имамо само добре ствари да бележимо, као; 10. о. м. оженио сам се; жена донела 20.000 фор.; није карташица; — данас добио „хауптрезер“ од 200.000 фр.; дадох 35.000 фр. у фонд више девојачке школе у Новом-Саду; узедох 10 сиромашних ђака, да их преко године издржавам о мојем трошку; данас почиње сабор у Карловцима, прво је предузео школске ствари; „Застава“ почела од данас излазити сваки дан на великом табаку; „Невен“ слави данас свога десет хиљадитог претплатника и доноси му слику; данас се полагао темељ здању српског народног позоришта у Новом-Саду, што га три српска милионера зидају и народу поклањају; кикиндско српско певачко друштво „dal-és zene-egylet“ србизира своје име; крупан лед пада у новосадске — леденице; „Стармали“ изјављује, да нема што фа, јер нема повода никога да пецка, те се претвара у лист за књижевну критику, и т. д.

За сада пак, док не добијемо нове календаре, да прибележимо овде на ове листове (који би били празни, да није ово на њима наштампано) најновије догађаје у нашим крајевима.

Телеграм из Вел.-Кикинде јавља, да је министар без саслушања распустио ново изабрану општину. Мора бити да бог с тога каштигује Кикинду, што је слала дотичну депутацију и што трпи у себи dal-és zene-egylet. С тога би добро било, да се ове

погрешке исправе, те ће онда министар и бог бити блажији спрема Кикинђана.

Међу нове ствари спада такође и ова стара ствар, на коју смо канда већ заборавили. Али „Стармали“ је злопамтило, те се још сећа. Пре годину дана састале су се наше госпође у „Матици“ и основале неко ново женско друштво. На томе састанку су се конституисале и од тога доба никад више ни седнице, ни рада каквог. Ваљда су се угледале на своју мушку браћу, која је некад основала политично друштво „Коло“, па никад ни састанка, ни рада. Нама није познато, ни за „Женско друштво“, ни за „Коло“ да је забрањено, па смо слободни споменути, да је за то време доста прилике било, где би обоје могли какав рад развити. Народ наш још није тако обавештен у политичким питањима, да би нам све тако бистро било, те да нам није више нужно „Коло“, и народ нам још није ни тако срећан и задовољан, имућан и напредан, да би нам излишно било „Женско друштво“, женска благословена и вредна рука, која би се заузела и помоћ, где је нужно пружала. Ево и сада иде јесен, почињу школе, иде божић, долазе „беседе“, св. Сава, зима и глад — то су све прилике, кад би женско срце, нежно и милостиво, могло да утаре сиротињи многу горку сузу и олакша бедно стање наше патеће се сиротиње . . .

Но ја опет имам малер, да заборавим да пишем за „Стармали“, где треба само весело и у шали писати, за то опрости брате уреднице, ја ћу прекинути, али ово што сам написао нека стоји, макар само с том намером, да се испуни лист. Аб.

Б у к в и ц е.

Ч.

Чобан. — Чобан се каже финије пастир. Има их и Архи —!

Чизма. — Врло нужна ствар, па опет је неблагодарни људи ногама газе.

Частни га потр'о! — Каквом занемареном манастирском винограду могло би се рећи: Пречастни га је потр'о!

Члан. Ко неће да буде члан „Матице српске“, нека буде бар пријатељ члана виноградског, или члана на гајдама.

Чела. — Кад је коме чела за клобуком, онда знамо да се њега тиче и да је он чему крив; али како ћемо са челом за камилавком?

Чигра. — Кад се бичем по њој удара, а она све везе, и иде куд је тераш. (Мужевни нека ово не читају).

Чивутин. — (Види „Буквицу“ Симе Станојевића.)

Чортановце. — За Делиблато нисмо скоро ништа ни чули до Прокопа, а за Чортановце тако исто, док се ево не поче говорити о прокопу (тунелу).

Чарапе. — Чарапе и карте стоје у обратной

геометријској пропорцији. Што се више госпође картају, тим мање имају чарапа.

Чистоћа. — Г. Обрнежевић пише „Пазимо на чистоћу језика“. Чудно је, да тај чланак излази баш у листу који је женским намењен.

Част и чест. — Поп Совра је помирљив човек. Он се не препире које је боље „част“ или „чест“ он воле — што рек'ог. Рајковић — честе части.

Чезња. — Некад су „Флигенде блетер“ најбоље илустровале шилерову „Чезњу“; Један миш ухваћен у мишоловку декламује;

„Könnst' ich doch den Ausgang finden,
Ach, wie fühlt' ich mich beglückt!“

Schiller's „Sehnsucht“.

Човек. — Дијоген је тражио с фењером човека; да је дошао код нас нашао би на улици многог човека онда кад фењери гору (т. ј. ноћу).

Аб.

Краљ Помаре, честитам пазаре!

Помар' краљу, светла круно,
Што се тако клатиш,
Треба море, треба море
Алвалук да платиш!

Продао си многе бриге,
(Те комарце трона)
Продао си своју земљу
За два милиона.

И на што ти така земља?
На што таки људи?
Кад су тебе изабрали,
Мора да су луди.

Не чудим се твоме чару,
Практичном пазару, —
Тог је било више пута
На земаљском шару.

Ал у главу не иде ми
Ни помоћу маља, —
Република!!! — Република!!!! —
Да купује краља!!!!!!!

о о о

Беспосни покајник.

Зашт се људи калуђере?
Шта их на тај корак склања?
— Ако не знаш казаћу ту:
Ради поста и кајања.

А да-ли се после сваки
Испунити завет труди?
Зар ти не знаш пословицу:
Кол'ко људи, тол'ко ђуди!

Један 'вако, други 'нако, —
Свугде има различности:

Један пости, — па се каје;
Други с' каје, — па не пости.

Онај трећи, понајвећи,
Што се топи од мудрости,
Тај на пример, тај би хтео
Да за њега народ пости;

Јер он за то нема каде,
Мора радит', радит' тако
Да се после има рад шта
Кајат', кајат; здраво јако.

б.

Само да се разумемо!

Од „финанцијалног замаљског равнатељства“ у Сарајеву изишла је недавно међу осталим и ова наредба од речи до речи:

„I. По горе споменутој наредби подпада свака жгана духовита текућина, кад се произвађа, потрошарини од једана'ст новчића за сваки хектолитар и сваки ступањ алкохола полаг алкохолметра од сто ступњева (хектолитар и ступањ).

Босанци ће ово разумети, ал неће ником казати!

Нешто шпанско.

Ономадне, кад се оно
У граду Кортеса,
У Мадриду поноситом
Родила принцеса,

Оног часа и тренутка
Полиција светла,
На жице је телеграфске
Своју руку метла.

И жице су цела дана
Уживале мира, —
Нико, никуд није смео
Да телеграфира.

Те забране необичне
Шта-ли ће да значе?
Нико не зна. — Ал гдекоји
Овако тумаче:

Држало се поносито веће:
Хоће ли, ил неће —
Да л' Европа заслужује,
Да њихову радост
Тако брзо чује.

* * *
Хај, шпанска се поноситост
Никада не губи!
Да устане Дон Кихот из гроба;
Па да их пољуби.

А.

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Грађа за буквар
нашој драгој дечици, да боље науче мађарски.

XLVII. *Хрђа* се зове: *рожда*.
Издајици нашем
Не служи на дику
Кад му *хрђа* пише
Већ у *рожданику*.

XLVIII. *Грана* се зове: *аг*;
На дрвету нашег дома *драга*
Има доста *ага*.

XLIX. *Број* (ма како велики)
Мађарски се зове: *сам*;
Е сад и то знам.

L. *Овца* је: *јух*!
Та је плашња само с тога,
Што и овца има рога.

LI. *Летир* је *пиле*;
Ал от тог *пилета*
Неће бити *сит*,
Који има здраво, здраво
Велик *апетит*.

LII. *Палица* је *бот*;
Сви познају њену *слику*
Који уче *ботанику*.

LIII. *Садашњост* је: *јелен*;
Брзо бежи, хитро *личи*, —
Али не знам *куд* ће *стићи*.

LIV. *Сан* се зове: *алом*;
Ко се шали с *алом*
Може лако *платит*'
И *главом* и *салом*.

LV. *Усна* је: *ајак*;
Што год *иптеш* од *Мађара*,
Он „*ајак*“-ом *одговара*.

LVI. *Фонд* се зове: *алап*;
Зато се не *чуди*
Зато се не *диви*,
Ако видиш да су *многи*
На *фондове* наше *алапљиви*.

LVII. *Бургија* је: *фуро*;
Зато *наши*
Бургијаши
Често тамо *горе*
Направе *фуроре*.

LVIII. *Пирамида*, зове с': *гула*;
То је *баш* *фатално*:
Кад те *гуле*, *огуле* те
Баш *пирамидално*.

LIX. *Сумња* је: *ђану*;
Она тежи *свом* *пријану*
Новоса-ђану.

LX. *Гуштер* је: *ђик*;
И кад би нас *прогутао*,
Не би већи *нађикао* —
Јао!

LXI. *Награда* је: *диј*;
Брудер *Јаша* *знаде* *ди је*,
Ни *бриге* га *није*.

LXII. *Ђелав* је: *копас*;
Ђелави се *људи* *срде*
Што их тако *грде*.

LXIII. *Перо* је: *пена*;
Кад се *Јаша* *лати* *пера*
Да нам *свест* *угуши*,
Сав се *затенуши*.

LXIV. Српски *кажеш*: *љубичица*,
Мађар *вели*: *ибоља*;
А *шта* *ћеш* *им* *кад* *су* *таке* *воље*,
Све је *њино* *лепше* *и* *боље*.

LXV. *Предео* је: *тај*;
Богме *није*: *та*!
(*Види* се да *Мађарембер*
Граматику *зна*).

LBVI. *Кора* је: *хеј*! —
Хеј *море*, *море*,
Не *гуљи* *коре*,
и т. д.

LXVII. *Мртво тело* зову: *хула*;
Немојте се *дивити*,
Што смо *ради* *живити*.

LXIX. *Време* је: *иде*;
Иде *богме*, *иде*,
То и *сами* *виде*.

LXX. *Пена* је: *хаб*;
— А *наше* је *море* *здрави*
Хабаво.

LXXI. *Овде* је: *ит*;
Онде је: *от*;
Да *напуни* *гладни* *кото*,
Радо би *нам* *и* *то* *от'о*.

LXXII. *Молитва* је: *има*;
Има је, *има*, —
Али се не *прима*.

LXXIII. *Начин* је: *мод*;
— Само *што* је *овде*
Изиш'о *из* *моде*.

LXXIV. *Паметан* је: *окош*;
А *ко* *год* је *окош*
Тај *остави* *фокош*;
Па се *лати* *правде*
И *искрене* *речи*;
Па ће *онда* *лако*
Пријатеља *стећи*.

Пајкош.

Све то није никакво чудо.

Заставин дописник из Пеште чуди се, да се телелијанцима замера што српске песме певају, ал' то није никакво чудо; зар се мени једанпут у касарни догодило, кад сам повео српски оно:

„Чуј Душане војска тебе зове,
„Устај царе из гробнице своје,

а обрштар на једанпут разрогаченим очима створи се на прозору са: „Haltens ihr Maul, was heulens da? Sind Sie allein hier?“ и тако даље фино по војнички!

А више пута сам га гледао, кад швабе мачијом хармонијом удесе оно њино: „Wacht am Rhein“ како смешећи се вели: „Meine Leut' sein lustig, die singen.“

Па и оно није никакво чудо, што неки Мориц у „пештанском журналу“ грди наше свећенике, јер скоро сваки дан без изнимке, пуна је Морицина авлија наши тежака, од којих један хоће петнајст, други тридесет, а неки педесет а неки богме и стотину форината, па све на десетороструки интерес. А да српски свећеник растумачи своје тежаку: ко је и шта је Мориц? онда не би Мориц имао пуне џепове наши новаца, те не би могао по Срему а и по целом белом свету тумарати, кшефтове правити и наше свећенике грдити, већ би их хвалио као и католичке што хвали, јер Католици слабо Морицу долазе, само Србин у Морица помоћи тражи. — Дакле тако што и тому подобно, све то није никакво чудо.

Сремац.

Ћира. — А за што је у Земуну полиција скинула са српске цркве, кад је славила стогодишњицу, српску тробојну заставу?

Спира. — За то, што је тробојна, јер све што је бојно, и што спада на бојно поље, мора полиција у мирно доба уклањати, а ова је заставка sogar тробојна!

Ћира. — А да је нису скинули за то, што је „Застава“?

Одговорна питања.

Зашто се пољубац немачки зове „кус“?

(Зато, јер Немци брију бркове, па им је пољубац заиста кус).

Зашто из француске протерани језуити мисле да се настане у Ђуру?

(Зато јер се Ђур немачки зове Raab, а тако се некако зову и гавранови).

Шта би радио отац Герман, кад не би могао нашу аутономију појести?

(Он би је попио).

Зашто Славождери воле писмо „П“?

Зато, јер да нема тога писма, сви би Прусии били — Русии.

А које писмо највећма воле Енглези?

Писмо „С“, — јер да нема њега, сваки сирац био би Ирац.

У Ш Т И Ц И.

△ Некакав Дороженко, ког је критика убила по вампирио се и написао књигу „Вампирџ“, но наш свет добро зна, да вампире ваља — глоговим коцем, тако је и београдска полиција тога вампирџа.

□ Један беспосличар рачуна: Даклем ове године се уписао преко 100 српских родољуба у „Матицу“. Да је тако било сваке године стајао би рачун овако: Матица постоји 54 године то би дакле било досад $100 \times 54 = 5.400$ чланова „Матице“; сваки да је платио 50 фор. чинило би 270.000 фор. но затолико би се време са интересом на интерес капитал двапут дуплирао, те би сад „Матица“ имала око једног милијона фор. — Ко би још то тако све рачунао!

♣ Читамо да београдски Чивути позајмљују тамошњим нашим глумцима новаца са 180 процената интереса. Ал' какви би то глумци били, који не би умели те Чивуте и зиграти? Изигравају они и теже улоге.

+ „Застава“ јавља да ће се држати будимски административни одбор, темишварски административни одбор, вршачки административни одбор и т. д. а ми овде у бачкој дијецези, који имамо свога администратора? Само се не чује за наш административни одбор! **Аб.**

Најпречи послови.

По наш опстанак и сретнију будућност народну најпрече је сад, да се предузму ови послови:

1. У Сомбору да се оснује наново друштво „Шах“.

2. У Кикинди да се српски учитељи заузимају за „Dal-és zeneegylet“.

3. У Тителу да се групирају депутације, које ће опрати образ Шајкашима због преклањског избора.

4. У Новом Саду да матере шиљу децу у калуђерску мађарску школу, а нашу вишу девојачку да по „јаузовима“ оговарају.

5. У Београду да спремају за параду ракетле и ватромет, па да ове опет пре времена експлодирају и још једно лепо и велико здање поруше, као недавно.

6. У К. да се још једна прквена слава приреди, те на јело и пиће да се толико потроши, да учитељ и попа морају још осам месеца чекати на своју месечну плату узалуд.

7. У Бачкој да се оснује још који мађарски лист (као што су „Bácska“, „Ujvidék“ и т. д.), који ће забадати трн у и онако већ болесну ногу.

8. У Осеку да се заузме администратор за свога колегу администратора.

9. Књижаре наше да издаду још који сановник, сан матере божије и кохбук здравога разума.

10. Архимандрити би ваљало и од сада да буне прост свет против „капута“, не би л' се једанпут дошло до слоге и узајмне љубави, коју Христос проповеда.

11. Наши учењаци нека и даље остану према „Невену“ при својој девизи: **Ne veniat!** (Нек ми не долази!).

12. У Карловцима је све у реду, само би још ваљало распустити српску читаоницу. **Аб.**

Предика а ла Снаш Пела.

Мој кума Васа задржао се у вече у друштву и дошао је кући тек око 11 сати ноћу. Жена га је дочекала са веома дугачком предиком, која је трајала до зоре.

Кума Васа је ту предику побожно слушао до четир сата у јутру није је ни једним словцем прекидао.

Кад је избило четири сата, он се усуди и запитати своју жену:

„Је-ли драга Фемка, је ли то још јучерања предика, или си већ почела данашњу?“

(В.)

К в а р т и р.

А. — У овом су ми квартиру већ две жене умрле.

Б. (брзо и лакомо): Тај квартир узимам ја одмах!

Б у б н у о т е к а.

Ово је писмо, од којег нам је оригинал у рукама, писао један „von casere Leut“ који се понудио и препоручио једној бечкој кући за српског коресподента и кућа га је примила, не тражећи никакве препоруке. Писмо гласи.

Wien, den 31. Лули 1880.

На господару

Ђурђевић ис Неготина

у Глејхенберг.

Дошао је нама на снана дасте ви у глајхенберг; Ми с мо вама у прошлome дана у неготина писао а мислимо, да нисте добио тамо нашега писмо, сато смо тако слободан вама с овогом писмо наснана дати, да ми оноги цирне робови¹⁾ са жеско стосте ви у Љето коднастрашио сада у великим исбирна имамо на љогера, и молимо вас ако дођете у Беђу да пригледајте правђемо и јетина цена, и биће нам радо с вама тргоити.

Шелимо вам добарсдраво и оставимо с[посдравом за Вејнбергер и Фрид Бонди с. р.

А. и Б.

А. Јел' богати Б. каква је разлика између батаљона и регименте?

Б. Хе брате, то ти ја као прост човек не могу тако разјаснити, но питај бечкеречког проту, он ће ти то рећи, јер је он у својој наздравици поменуо и г. обрста 29-ог батаљона (место 29 регименте).

Лек од љубоморе.

Редак догађај што се често догађа.

I.

Било је то пре педесет година. Он је био млад; колико му беше година не знам за цело, јер по крштеном писму навршио би он четрдесету, а по своме казивању још не беше му ни 30. Та био је у цвету своје младости; леп човек. Главу је имао мало мању од половачета, нос му је био црвенији, него икоји патлиџан у Европи, Азији, Африци, Америци и Аустралији и новосатској пијаци, зуби му беху бели бељи од циганске помрчине...

А и она је била дивотно створење. Очи су јој два драга камена, зуби су јој два низа бисера; уста њина какова ни једна пиљарица новосатска нема... Па ко је поред такe лепоте не би заволео? Многога је она очарала, многога је занела...

И он се заљуби у њу.

¹⁾ Биће да је амикус хтео казати: црне робе (штофа).

Она пође да се лечи у Мехадиду, пође и он да прави „Лустрајз.“

На жељезници су се први пут видели, а он задркта кад је виде и уздахну: „Ох ала је дивка.“

А преко њених усана прелети бајни осмејак: „ох како је красан!“ прошапута она... Тада је он први пут прогутао кнедлу љубави.

Он је стао поред ње, и опет уздахну, те рече: „ала си дивна!“

А она га погледа малим очицама, те рече: „ала си красан.“

Стрела љубави згодила га је, он је осетио ту рану, па као рањен тигар продера се.

— Богињо лепоте!

— Узоре мој! вoзврати она.

— Хоћеш поћи за мене? Повика он... И као осуђеник који пресуду чека, исчекиваше да само речцу једну чује, која ће му живот, или смрт донети.

— Како можеш тако што питати? протепе она.

Веруј од како те видех!... да, да ја не осетих пламену стрелу Аморову док тебе не угледах, али сада знадем, шта је љубав... поћи за мене јер без тебе... и он запева ону песму без тебе драга не могу живет, морам умрет... .

— Ала лепо пева! прошапута она, пак за тим гласно дода: ти нећеш умрети, ја ћу бити твоја.

— Бићеш моја! ускликне он и радосно му обли патлиџан, а он још већма поцрвени од силне радости. Сад сам најсрећнији човек!

Када се вратио у Барамбућ. довео је собом драгу своју... Он се ожени њоме. Та живели су вам као голуб и голубица; а свет је шапутао: „леп пар људи, красан пар људи!“

Он је био трговац. Својство његова носа, који је као какав термо-или барометар сва „внутерњаја возбужденија“ његова означавао, учини те га сви прозваше господар Црвенко.

Био вам је то „грк“ што га нигде нема и имао је и болту, какову одавна невидеше у Барамбућу та верујте ни у сред Беча нема такове.

Није шала; седам лула једна другу гура, лонаца, конаца, семења, кремења“.

Па он вам беше уважена личност: „притјажатељ болте, бакал и велико купец, изабраного общества сочлени перви актуари, Барамбућскија судејскија столици присједатељ, љубитељ књижества и т. д.

II.

Ал неје ни Црвенко док туђ слуга био. Прошло је то оно време, кад се нешто заслужити могло, а сад нема од тога ништа; а друго хоће и он коју годину, да са својом женицом у миру проведе. Он је само малко оседео, а она се амо ништа није променула, малко је само постала бела, јер се није виша руменила, већ белила.

— Видиш голубе! рећи ће она њему једном. Већ мину десетак година од нашега „бракосочетанија,“ а ја ти док венем, као тица у кавезу овде у Барамбућу.

Позив на претплату

НА ЕКОНОМСКИ ЛИСТ

„ПРИВРЕДА.“

Из године у годину множе се вести како наш народ у овим крајевима материјално пропада. Познато нам је да се од године дана амо живље договарају родољубиви писци наши да удруже своје умне снаге те да се тој пропасти тражи за времена лека. Како су у књижевном раду нашем с ову страну Саве све то ређи списи, који се баве материјалним, животним потребама нашега народа, то се све то живље осећа потреба, да се створи орган, који би подстицао народ наш на живље развијање привредне снаге; излагао и показивао му пут и начин како да се отргне застајања, пропадања, те да удари путем напредовања у разним струкама привреде.

Излазећи на сусрет поменутој намери наших писаца да се подстакне жива размена мисли свију родољубивих стручњака зарад материјалнога напретка народа нашега, решисмо се да почев 1-им октобром о.г. издајемо економски лист „Привреду“, која ће излазити сваког 1-ог и 15-ог дана у месецу.

У листу „Привреди“ излагаће се и разлагаће се лако и разумљиво поуке из свију грана привреде. Наиме лист ће доносити почетком свакога месеца економски календар попис свију радова у томе месецу; даље ће се излагати у појединим оригиналним и преведеним чланцима питања из појединих грана привреде; обележаваће се дописима и извештајима са разних крајева економско стање нашега народа; доносиће се цене појединих производа са главнијих пијаца; бележиће се омање економске вести; пратиће се наша и страна економска књижевност; задаваће се од уредништва листа економска питања и даваће се савета и обавештаја који се буду тражили од читаоца и из народа. Напокон ће лист доносити и економске објаве и огласе.

Радујемо се што смо задобили за уреднике сталне сараднике листу „Привреди“ ове одличне снаге г.г.: Игњата В. Бурјана главнога надзорника српских народних црквених добара за сарадника за све пољско-привредне струке; професора Јована Живановића за пчеларство; Др. Ђорђа Натошевића за воћарство; Стеву Симоновића кр. културнога саветника за виноградарство; Јована К. Борјановића управитеља „Геданке“ за вртарство. Лист „Привреду“ уређиваће г.г. Игњат В. Бурјан и Јован Живановић у Ср. Карловцима.

Све што се тиче уређивања листа шиље се на адресу проф. Јована Живановића у Ср. Карловце.

Лист „Привреда“ излази на највећем формату осмине сваког 1-ог и 15-ог дана у месецу и стоји 3 фор. на целу, 1 фор. 50 нов. на по године а 80 нов. од Октобра до краја Децембра 1880. За Србију и стране земље стоји лист 9 динара на целу годину или 3 динара на 4 месеца.

Претплата и све што се тиче администрације листа шаље се потписаној накладној штампарији у Н. Сад.

Умољавамо поједине родољубе, народне свештенике и учитеље да препоруче лист и да купе претплату. За труд њихов уступамо им уз захвалност нашу 10% од претплате.

У Н. Саду о Крстову-дне 1880.

Накладна штампарија А. ПАЈЕВИЋА.

РЕД ПЛОВИДБЕ ПУТНИЧКИХ ПАРОВОДОА.

Од 21. Априла (3 маја) 1880. до даље наредбе.

Нови Сад-Земун: сваки дан изузимајући Фторник у 1/2 сати по подне.

Нови Сад-Тител: средом и недељом у 1/2 сати по подне.

Нови Сад-Оршава-Галац: и Рушчук-Косполи: по недељником, четвртком, и суботом 1/2 сати п. под.

Нови Сад-Пешта: сваки дан изузимајући петак 1/2 сати пре подне.

Нови Сад, 20. Априла (2. маја) 1880.

У П Р А В А.

—15

ОГЛАСИ.

КАСЕ

по најновијој амерканској системи, сигурне од ватре и по харе, из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ,

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици, а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lantzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

